

PETR HUGO ŠLIK

Stín železné opony

ILUSTROVALA
RENATA WILFLINGOVÁ

Albatros

Stín železné opony

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Petr Hugo Šlik

Stín železné opony – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PETR HUGO ŠLIK

Stín železné opony

ILUSTROVALA
RENATA WILFLINGOVÁ

Albatros

© Petr Hugo Šlik, 2024

Illustrations © Renata Wilflingová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-00-07318-7

ISBN e-knihy 978-80-00-07335-4 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-07336-1 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-07320-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Všechny postavy v této knize jsou dílem autorovy fikce. Jakákoliv případná podobnost se skutečnými osobami je čistě náhodná.

Žádná Švestkovna v ulici Na Potoku neexistuje a stejně se to má i s hájovnou na Čihadle.

Všechna ostatní topografická data ze Slavonic a jejich okolí však odpovídají skutečnosti.

Té odpovídají také všechny zde zmiňované informace o železné oponě, včetně vyjmenovaných pokusů o její překonání.

Prolog

Běžel temným lesem. Terén byl značně nerovný, všude ležely popadané větve, ale on si nemohl dovolit zakopnout. Nemohl dopustit, aby jej chytili. Utíkal stále vpřed, neohlížel se. Celý les byl skrápěný hustým deštěm, který koruny stromů nedokázaly zadržet. Cítil, že má zcela mokré oblečení. Dokonce i v botách měl mokro, už dávno se přestal vyhýbat loužím. V boku jej píchalo a jen stěží popadal dech, přesto se ani na okamžik nezastavil. Vpřed jej poháněly zvuky, které se ozývaly za ním.

Volání těch lidí, štěkot psů a výstřely. Pravidelné krátké dávky ze samopalu.

Náhle zakopl o pařez a padl k zemi. Bolestivě si narazil pravý loket a jakási větvíčka mu málem vypíchla oko. Pokusil se vstát, ale hned vzápětí se svalil zpátky do jehličí a zavyl bolestí. Levý kotník měl vyvrknutý, pokud ne rovnou zlomený. Na další běh nebylo ani pomyšlení. Takže je po všem. Nezvládnou to. Nikdo to nezvládne. Zatnul pěsti a několikrát vztekle udeřil do země. Mimoděk si vybavil všechno, co předcházelo tomuto okamžiku. Dlouhé rozhodování, zda do tak riskantního podniku mají vůbec jít. A pak týdny příprav. Jak se skláněli nad mapami a plánovali cestu. Dlouho a pečlivě vybírali, kudy se dostanou na místo a kde přespí. Komu o tom řeknou, s kým se rozloučí a komu raději jen napíší dopis, až budou v bezpečí. To vše probírali výhradně šepem, protože dávno věděli, že i stěny mají uši.

A potom samotná cesta. Noční pochod ze Slavonic. Nebe bylo zatažené, měsíc nesvítil, zdálo se, že počasí jim přeje. Jenže pak se spustil liják a oni v neznámém terénu zabloudili.

Když konečně došli k drátům, byli už unavení a prokřehlí. Otec prostříhal otvor v prvním plotě a pak i v dalších dvou. Proplazili se na druhou stranu a už se chtěli radovat, když vtom vystřelená světlice ozářila nebe a vzápětí se za jejich zády ozval štěkot psů.

„Stůjte!“

Zběsilý úprk nocí. Strach. Ale aspoň byli pořád spolu. A pak ty výstřely.

Otec podklesl v kolenou a svalil se do listí.

„Tati!“ vykřikli s bratrem současně a sklonili se k němu.

Z úst mu vytékal tenký proužek krve.

Otec nebyl mrtvý, podíval se na ně upřeným pohledem a rázně je vybídl:

„Utíkejte! Nemůže to být dál než sto metrů. Musíte jít, musíte se odtud dostat. Slyšíte? Běžte!“

Odjakživa byli s bratrem zvyklí poslouchat. Protivit se otcově vůli, to pro ně bylo něco zcela nemyslitelného. Teď ale zaváhali. Přece ho tam nemůžou nechat.

„Utíkejte... prosím,“ zašeptal otec, když viděl jejich váhání.

K tomu, aby pokračovali v cestě, je nakonec přiměl právě ten nezvyklý prosebný tón. A pak také další výstřely. Z kmene stromu, u kterého se skláněli, se odštíplo několik třísek.

Zvedli se a vyrazili do tmy.

Chvíli s bratrem běželi bok po boku, ale pak se museli rozdělit, prodrat se hustým smrčím a tam se jeden druhému ztratili.

A teď je tedy definitivní konec, uvědomil si a naposledy udeřil pěstí do vlhké hlíny. Ohlédl se za sebe. Nic moc neviděl, ale hlasy i štěkot se ozývaly zase o něco blíž. Je konec. Nebo ne? Po jeho pravici se rýsovala terénní nerovnost hustě porostlá ostružiním. Třeba by se v něm mohl schovat, v tom dešti jej psi snad nevystopují. Byl to bláznivý nápad, šance, že mu to vyjde, byla minimální, ale on věděl, že na ni musí vsadit celý svůj život. Nic jiného mu nezbývalo. Zatnul zuby a začal se plazit vytyčeným směrem. Šlahouny ostružin mu rozdíraly dlaně a tvář do krve, ale to jej nemohlo zastavit. Pomalu, centimetr za centimetrem, se plazil do spásného úkrytu. Jako zvíře. Vždyť čím jiným teď byl než lovnou zvěří? Neodvážil se ohlédnout, ale věděl, že jeho lovci jsou už jen pár desítek metrů za ním. Znovu se vzepřel rukama, aby se ještě trochu posunul. Náhle pod prsty ucítil prázdno. Proplazil se zřejmě k jakémusi otvoru, snad šlo o opuštěnou zvířecí noru. Posunul se ještě kousek a strčil do díry hlavu. Vanul z ní chlad. Ucítil vůni tlejícího listí, ale neviděl pochopitelně nic. Další zaštěkání, tentokrát sotva pár metrů za ním. Mimoděk sebou cukl a vzápětí se pod ním okraj díry probořil a on spadl dolů do tmy. Padal dlouho, a když konečně dopadl na zem, ztratil vědomí.

l.

1. kapitola

Ahoj Slavonice!

Autobus zastavil a dveře se otevřely. Počkal jsem, až vystoupí ostatní cestující, a pak jsem na rozpálené asfalt slavonického autobusového nádraží konečně vkročil i já. Byl začátek prázdnin, do patnáctých narozenin mi zbejvalo posledních sedmdesát dní a před sebou jsem měl tři sladký tejdny s tátou a nevlastním bráchou Filipem u prarodičů. Zhluboka jsem nasál voňavej letní vzduch, pohodil jsem si batoh na zádech a vykročil do města.

Nikdy jsem se nedokázal rozhodnout, jestli je k dědovi a babičce hezčí cesta z autobusového, nebo z vlakového nádraží, a teď jsem v duchu znovu probíral tohle svoje dávný dilemma. Jasně, od vlaku vede krásná pěšina podél hřbitovní zdi a kolem kostela svatého Kříže, ale když jdete od autobusáku, je všechno mnohem rychlejší. Stačí jen projít průchodem kolem bejvalý synagogy do ulice Jana Švermy a pak vás další pasáž mezi městským úřadem a muzeem dovede přímo na hlavní slavonický náměstí – náměstí Míru. Jinými slovy, netrvá to ani dvě minuty od chvíle, kdy vystoupíte z autobusu, a najednou jste v úplným centru perly české renesance. Přesně touhle cestou jsem teď šel já.

Před městským úřadem jsem chvíli stál u plakátovací plochy, abych zjistil, co se chystá. Přes rok se toho ve Slavonicích moc neděje, ale během prázdnin akce stíhá akci. Většinou jsou to teda všelijaký nudný koncerty

vážný hudby, ale tu a tam se něco zajímavýho najde. Teď mě zaujal tmavě rudej plakát na „prázdninovou rockovou párty s kapelou Děravej kanystr“, která se odehraje hned zejtra v kulturáku. To bylo fajn. Děravej kanystr hrává o prázdninách ve Slavonicích pravidelně, takže zejtra to bude jejich už asi šestej koncert, kterej osobně navštívím. Hrajou „nejlepší rockové hity 60. a 70. let“ a dělaj to dobře.

Z dalších plakátů mě pak zaujala už jen pozvánka na premiéru filmu, kterej se ve Slavonicích natáčel loňský prázdniny. Celá ta sláva „s bohatým doprovodným programem“ se odehraje za pár dní v komunitním centru, a protože jednu takovou premiéru jsem tu už viděl, bylo mi jasný, že tam zase půjde půlka města. Lidi ze Slavonic jsou na všechny filmy, který se u nich natácej, pěkně pyšný.

Otočil jsem se od plakátů a pokračoval v cestě. Když jsem přecházel přes náměstí, musel jsem se usmát. Od malička jsem vyrůstal v Praze na Jižním Městě, což je ohromný sídliště, kde se doslova zalykáte betonem. Ještě ve druhý třídě se mi občas stalo, že jsem cestou ze školy zabloudil. Nikdy jsem si nebyl jistej, kterej z těch desítek paneláků je náš. S mámou jsme nikam nejezdili, takže jsem si dlouho myslel, že tak jak vypadá Jižňák, vypadá celej svět. Když jsem pak poprvé přijel do Slavonic a ocitl se na tomhle nádherným náměstí, byl jsem přesvědčenej, že jsou to jenom kulisy pro natáčení nějaký pohádky. Nevěřil jsem, že se v těch domech skutečně bydlí. Po prvních prázdninách strávených u dědy Bedřicha a u babičky Lídy jsem pak spolužákům v Praze nadšeně vyprávěl o Slavonicích, ale ti jenom znuděně mávli rukou. Právě se vrátili z Mallorky, Kréty nebo z Chorvatska a nějaký zapadlý Slavonice je vůbec nezajímaly.

„Ahoj Matěji!“ ozvalo se náhle z rohu náměstí.

Od stánku se zmrzlinou tam na mě mávala paní Paluková, jejíž syn Luděk byl od malička můj slavonicej kamarád. Přesněji řečeno, můj a bráchův. Luděk je o trochu mladší než já. Je fajn, je s ním sranda, ale občas se naštvě kvůli nějaký prkotině, a to je pak úplně nesnesitelněj.

„Dobrý den,“ zavolal jsem na paní Palukovou, ale pokračoval jsem v chůzi. „Stavím se zejtra.“

„Jasný. Na jak dlouho jsi přijel?“

„Na tři tejdny.“

„Řeknu Luďkovi, že už jsi tady.“

Vešel jsem do Nádražní ulice, která zvolna klesala dolů k potoku. Břečťan, plazící se vpravo po stěně dvora, od loňska zase trochu povyrosl. Když jsem byl menší, myslel jsem si, že právě zahrada za touhle zdí je TA zahrada z Trnkovy knížky. A vlastně si to tak trochu myslím doteď. V protisměru příjížděla černá limuzína s kouřovými sklama, takže jsem se musel přitisknout až těsně ke zdi, protože chodníky se do týchle úzký ulice nevešly.

Když auto projelo, seběhl jsem rychle dolů, přešel po mostě přes potok a za kaplí svatého Jana Nepomuckého jsem zahnul po vyježděný šterkový cestě doleva. Týchle ulici se říká Na Potoku a domy v ní vypadají oproti načančaným palácům na náměstí trochu jako jejich chudý příbuzný.

Starej vlčák pana Kalvody se mohl vzteknout, sotva mě uviděl. Skákal na polovyvrácenej plot, cenil zuby a z tlamy mu tekly sliny na zaprášenej kožich. Toho psa jsem se odjakživa bál a nebyl jsem jedinej. Sousedi panu Kalvodovi už mockrát říkali, že by si měl ten plot opravit, ale on se jenom smál. Nebyl schopnej dát do pořádku ani barák, ve kterým žije, tak co s nějakým plotem?

Konečně jsem měl psa za sebou, a to už jsem viděl Švestkovnu. Tak se totiž ve Slavonicích přezdívá domu tátových rodičů. Asi před pěti lety si ho nechali zateplit a na omítku zvolili zářivě fialovou barvu. V tomhle jinak docela obyčejným baráku jsem zažil nejlepší

chvíle svého života. Vzal jsem za kliku branky a vešel na zahradu. Vítr lehce kolébal houpačku, o kterou jsme s Filipem kdysi dávno sváděli tvrdý boj.

Překvapilo mě, že před garáží nestojí tátovo auto, ale řekl jsem si, že jel nejspíš nakoupit. To většinou byla první věc, kterou ve Slavonicích udělal – že dojel na pořádný nákup. Vždycky dovezl tuny masa, kterým pak úplně zazdil mrazák v kuchyni. Táta jí maso pořád. I k snídani.

Vešel jsem do domu a zavolał: „Ahoj! Jsem tady.“

Z obývacího se ozvaly šouravé kroky a za chvíli se ve dveřích do předsíně objevili děda s babičkou.

„Nazdar Matěji! Rádi tě vidíme.“

„Kde je táta? V krámě?“

„Ty to nevíš?“ podivil se děda. „On ti to neřekl? Letos nepřijede. Něco mu do toho vlezlo.“

Zrovna jsem se zouval, ale teď jsem to nechal být. Najednou mi přišlo, že to ani nemá cenu. Blbej táta! Všechno zkazí. Seděl jsem na botníku a snažil se srovnat si to v hlavě.

„No tak, Matěji, užijeme si to i tak, ne?“ chtěla mě utěšit babička. „Co říkáš? Přece bys kvůli tomu nebrečel.“

Teprve teď jsem si uvědomil, že mi po tvářích tečou slzy.

2. kapitola

Podvečer u kostela

Zalezl jsem do svého pokoje v podkroví. Měl jsem ho vyzdobenej plakátama z Minecraftu a z různých filmů. Přímo nad postelí mi pak visela velká fotka Kyliana Mbappého.

Žádněj z těch obrázků mi teď ale radost nedělal. Najednou mi všechny připadaly trochu hloupý a s překvapením jsem zjišťoval, že se za ně trochu stydím. Vztekle jsem serval fotku Mimoňů a padl na postel. Založil jsem si ruce za hlavu a nakvašeně zíral do stropu.

Dřív tu se mnou táta občas spával. Když jsme tu bývali společně, měl táta rozložený gauč dole v obýváku, ale pár nocí vždycky strávil buď u mě, nebo u bráchy. A občas jsme dokonce spali všichni pohromadě v jednom pokoji. Rozložili jsme na zemi deky a karimatky a dlouho do noci si povídali. Ale kdy jsme to tak udělali naposledy? Před třema rokama, nebo spíš před čtyřma? Letos teda táta nepřijede a vloni se tu za celý prázdniny stavil jenom na pár dní.

Cloumal mnou pořádněj vztek. Nejhorší bylo, že jsem nebyl naštvanej ani tak na tátu, jako spíš na sebe. Za to, že mi na něm pořád tak záleží a že mě může tak snadno zranit.

„Kašlu na něj!“ opakoval jsem si pořád dokola, ale nějak to nezabíralo.

Chtěl jsem s ním bejt. Alespoň ty tři tejdny o prázdninách. Chtěl jsem se s ním jezdit koupat, chtěl jsem

s ním chodit na houby a chtěl jsem s ním jezdit na pizzu do Dačic nebo do Telče. Chtěl jsem s ním podnikat všechny ty věci, co tak dělávají synové se svými táty. Jenže si musím nechat zajít chuť.

Co teď tady? Bez táty a s bráchou, kterej byl vždycky trochu jinej? Všichni o mně říkají, že jsem šprt, Filip prolejšá jen tak tak. Já navštěvoval šachovej kroužek a matematický olympiády, on chodil na fotbal a na karate. Filip je ve skutečnosti starší jen o tři roky, dva měsíce a pět dní, ale protože on se narodil v červnu a já v září, mohl mě každý rok celý prázdniny provokovat tvrzením, že je o ČTYŘI roky starší. Já vím, je to prkotina, ale vždycky mě s tím pěkně štvál. Letos teda přijede jako čerstvě osmnáctiletý a bude to asi dost hrozný.

Už vloni se to s ním nedalo vydržet. Skoro v každé větě mi dával najevo, jak jsem nemožnej, a pořád se mě snažil zesměšnit. Nic z toho, co jsem udělal, mu nepřišlo dost dobrý. Všechno, co jsem řekl, bylo podle něj trapný. Zato on sám celý prázdniny pořád dokola mluvil o tom, jak si na podzim koupí motorku. Nudil tím dokonce i dědu, a to je co říct, protože ten celej život pracoval jako mechanik zemědělskejch strojů a bez různějch motorů a motůrků nevydrží ani hodinu. Na pár dní sem za Filipem přijela jeho holka Dana. To si mě pak úplně přestal všímat. Danko byla celkem v pohodě, ta by si se mnou normálně povídala, ale Fíla jí vždycky řekl: „Simtě, se s nim nebav,“ chytil ji za ruku a někam ji odvedl. Pak jsem je třeba celej

den neviděl a akorát jsem hrál až do večera s babičkou a dědou karty.

Z tohodle smutného uvažování mě probral zvuk motoru, kterej se ozval na dvorku. Vyskočil jsem z postele a letěl po schodech dolů. Napadlo mě, že táta nakonec přeci jenom přijel, že si to rozmyslel. Vyběhl jsem před barák a tam mě čekalo zklamání. Filip právě slejzal ze zaprášený černý motorky. Měl na sobě koženou bundu jako pravej motorkář, a když si sundal helmu s nápisem BORN TO BE WILD, prohrábl si zpocený vlasy na čele tak, jako to dělávají herci ve filmech. Mžoural očima do sluníčka a tvářil se, jako by právě přejel na harleji přes celou Ameriku. Přitom jenom dojel starou čezetou z Jihlavy do Slavonic.

„Nazdar brácho.“

Jenom Filip dokáže pozdravit tak, že to zní jako nadávka. Okamžitě jsem zatoužil zkazit mu náladu.

„Nazdar. Táta tu není a nebude.“

„Já vim,“ řekl Fíla klidně a rozepnul si bundu. „Volal mi to.“

Ještě než jsme se stihli pořádně pohádat, zavolala nás babička ke svačině. V kuchyni voněla čerstvě upečená bábovka a čaj, ale nálada v místnosti byla mrazivá. Filip se tvářil povýšeně a nad každou větou, kterou jsem pronesl, se jenom ironicky usmál a nevěřícíně zakroutil hlavou. Jako by celému světu dával najevo, že on za

svýho mladšího nevlastního bratra opravdu nemůže a nemá s ním dohromady nic společného. Děda se radši přesunul od stolu na gauč, kde se schoval za novinama. Babička se snažila zachránit situaci a vyptávala se nás na školu a na naše plány na prázdniny, ale moc úspěšná nebyla.

„A co vysvědčení, kluci? Jak jste dopadli?“

„Dobrá,“ odpověděli jsme s bráchou naráz a ta nečekaná shoda nás ještě víc popudila, místo abychom se jí zasmáli.

„Příští rok tě čeká maturita, Filipe,“ zkoušela to babička dál, „budeš mít hodně učení.“

„No jo.“

„Snad by ses měl trochu učit i o prázdninách.“

„Hm.“

Kopl jsem pod stolem Filipa do holeně, aby babičce tolik neodsekával, ale on se na mě jenom ušklíbl a pak vyplázl jazyk.

„Co ty, Matěji?“ zaměřila babička pozornost na mě.

„Chystáte se letos s mámou někam?“

To ovšem nebyla úplně nejšťastněji zvolená otázka. S mojí mámou totiž skoro nikdy nikam nejezdíme. Pracuje na kase v supermarketu

a málokdy dostane volno delší než tři dny v kuse. A bez-
tak na nějakou dovolenou u moře nemáme peníze.

„Možná pojedeme na víkend do Českýho ráje,“ řekl
jsem, protože tuhle nejasnou možnost máma skutečně
jednou zmiňovala.

„Socky,“ utrousil Filip a napil se čaje.

V ten moment jsem vyskočil od stolu, až jsem pře-
vrhl hrnek.

„Jdi do háje, blbečku!“ křičel jsem na Filipa. „Proč
jsi sem jezdil? Nikdo se tě o to neprosil. Nasedni na tu
svoji pitomou motorku a vrať se zpátky do Jihlavy!“

Babička zbledla a položila si ruku na srdce.

Děda odložil noviny a káravě řekl: „No tak!“

Bratra se ovšem můj výstup nijak nedotkl. Nerušeně
dožvejkal sousto a pak klidným hlasem pronesl:

„Já nikam jezdit nebudu, bratříčku. Mě sem pozval
můj táta.“

Co jsem na to mohl říct? Chtěl jsem mu odseknout
něco ošklivýho, něco, čím bych mu opravdu ublížil,
jako právě ublížil on mně, jenže mě zrovna nic ne-
napadalo. Místo toho jsem cejtil, že se každou chvíli
rozbřečím, a tomu jsem musel zabránit stůj co stůj.
Nemohl jsem dopustit, aby mě Filip viděl brečet, takže
jsem se jen beze slova otočil a vyšel z místnosti. Za
sebou jsem ještě slyšel, jak Filip nevzrušeně oznamuje:

„Jo, dědo, příští víkend sem za mnou přijede Dan-
ka. Doufám, že to nevadí...“

„Matýsku! Kam jdeš?“ volala za mnou babička, ale
já se nezastavil.

V předsíni jsem se rychle obul a vyběhl ven, vzteky bez sebe. Probral jsem se až na křižovatce ulic Na Potoku a Jana Žižky, kde stojí zaparkovanej obrněnej transportér. Ve skutečnosti je to jenom replika opravdovýho transportéru, kterou tam vystavuje pan Bílek, co kousek za městem provozuje Pevnostní areál Slavonice. Zastavil jsem se u tý hromady šrotu, umně posvařovanýho na podvozku embéčka, a pozoroval nějakýho chlápka, kterej na něm cosi ukazoval svým dvěma synům. Dvojčata byla asi osmiletá a měla oči navrch hlavy. Vztek na tátu a na bráchu se mě pořád držel. Pokračoval jsem do ulice Jana Žižky. Na rozbitým dláždění chodníku se držely zbytky louží a ohraďdy v prolukách byly polepený plakátama na zejtrější koncert Děravýho kanystru. Po necelý minutě jsem došel ke kostelu svatýho Jana Křtitele.

Tahle malá stavba, která se k církevním účelům už nepoužívá, je ze všech slavonickejch kostelů nejmíň výstavní. Popravdě řečeno, působí poněkud žalostným dojmem, ale já mám ten kostel rád. Jeho okolí mi vždycky trochu připomínalo Stínadla a kdysi dávno, když jsme byli s Fílou ještě malý kluci, co si docela rozuměj, připravil pro nás táta hru o poklad, kterej byl nakonec ukrytej ve škvíře schodů tohodle kostela. Nad tou vzpomínkou jsem se musel usmát. To se s Filipem dalo ještě normálně mluvit, to s náma táta ještě trávil čas. Věděl jsem, že je to pošetilý a zbytečný, ale přesto jsem propátral puklinu ve schodech, jestli tam od táty nenajdu nějakej vzkaz. Nebylo tam samozřejmě nic.

Najednou jsem si uvědomil, že se citelně ochladilo. Blížil se večer, ale zpátky do Švestkovny se mi ještě nechtělo. Když už jsem byl tak daleko, chtěl jsem se podívat za město, který mi najednou nepřipadalo tak pohádkový jako při příjezdu.

Vešel jsem do ulice Julia Fučíka a došel až k železničnímu přejezdu, kde končí městská zástavba. Za kolejema cesta pokračuje úvozem lemovaným vzrostlými stromama. Ten mě dovedl až k cíli – k největšímu slavonickému kostelu, kterej paradoxně stojí v polích za městem. Postavili ho tam někdy před osmi sty lety a má trochu komplikovaný jméno: kostel Božího Těla a svatého Ducha. Já mu ovšem odjakživa říkám kostel u bunkru, protože jen nějakých osmdesát metrů od kostelní věže je v terénu zabudovanej starej bunkr z druhý světový války. To podivný sousedství církevní stavby, určený k povznesení duše, a vojenskýho objektu, určenýho k zabíjení těl, mě vždycky fascinovalo.

Vydrápal jsem se na střechu bunkru, posadil jsem se na chladnej beton a strčil si do pusy stéblo trávy, který jsem předtím bezděčně utrhl.

Před sebou jsem měl výhled na rozlehlý žlutě zářící pole, za kterým se tyčila černá hradba lesů Český Kanady. Mhouřil jsem oči do zapadajícího slunce, poslouchal zpěv ptáků a bzukot hmyzu v korunách starých lip a cítil jsem, jak se pomalu uklidňuju.

Jestli chce bejt můj nevlastní bratr celý tři tejdny protivnej, nic s tím nenadělám, ale můžu mu ukázat, že se dokážu ovládat líp než on. Zůstanu klidnej,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Stín železné opony.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.